

Per e-mail vusz@ind.nl

Ministerie van Justitie en Veiligheid
IND
De Minister van Asiel en Migratie
Directie Asiel & Bescherming
Postbus 18
9560 AA Ter Apel

Datum: Maandag 25 november 2024
Inzake: David Vaughan Icke
Uw kenmerk: V-nummer: 2921816989
Onze functie: Zaaknummer: ZI 165532515346

Bezwaarschrift

Geachte heer/mevrouw,

Ondergetekende, mr. J.S. Pols, kantoorhoudende te [REDACTED], tekent hiermee namens de heer **David Vaughan Icke** bezwaar aan tegen het besluit van 1 november 2024 en aanvulling van 11 november 2024 met kenmerk 2921816989, zaaknummer Z1-183245821978 waarmee cliënt opnieuw voor twee jaar in het SIS II gesignaleerd is en hem op grond van artikel 24 lid 1 onder a van de Verordening 2018/1861 voor deze periode de toegang tot het Schengengebied ontzegd is (hierna: "het besluit").

Bijlage 1: het besluit

Bijlage 2: machtiging

Met dit besluit kan cliënt zich op navolgende gronden niet verenigen.

Het besluit

Als reden voor de verlenging van de signalering voert de minister aan dat cliënt aangemerkt zou zijn als verspreider van complottheorieën en uitlatingen doet die kunnen bijdragen aan anti-overheidsextremisme. Cliënt zou daarmee een (potentieel) gevaar vormen voor de openbare orde en openbare rust. Nu cliënt sinds de vorige signalering geen ander gedachtengoed aanhangt of afstand genomen heeft van zijn gedachtengoed zou cliënt nog steeds als een (potentiële) bedreiging voor de openbare orde beschouwd worden.

[REDACTED]

Juridisch kader

Artikel 67a Vreemdelingenwet 2000

Onze Minister kan een besluit als bedoeld in artikel 24, eerste lid, onder a, van de SIS-verordening grenscontroles nemen, indien de in het tweede lid van artikel 24 van die verordening genoemde situaties zich voordoen.

Verordening (EU) 2018/1861 28 november 2018

Artikel 24

Voorwaarden voor de invoering van signaleringen met het oog op weigering van toegang en verblijf

1. De lidstaten voeren een signalering in met het oog op weigering van toegang en verblijf uit indien aan een van de volgende voorwaarden is voldaan:
 - a) de lidstaat is tot de slotsom gekomen dat op basis van een individuele evaluatie, waarbij de persoonlijke omstandigheden van de betrokken onderdaan van een derde land en de gevolgen van een weigering van toegang en verblijf zijn geëvalueerd, de aanwezigheid van die onderdaan van een derde land op zijn grondgebied een bedreiging vormt voor de openbare orde of veiligheid of de nationale veiligheid, en de lidstaat heeft diens gevolg een administratieve of gerechtelijke beslissing tot weigering van toegang en verblijf genomen en heeft daartoe overeenkomstig zijn nationaal recht een nationale signalering met het oog op weigering van toegang en verblijf ingevoerd, of
 - b) de lidstaat heeft overeenkomstig procedures met inachtneming van Richtlijn 2008/115/EG een inreisverbod ten aanzien van een onderdaan van een derde land uitgevaardigd.
2. De in lid 1, onder a), genoemde situaties doen zich voor wanneer:
 - a) een onderdaan van een derde land in een lidstaat veroordeeld is voor een strafbaar feit waarvoor een vrijheidsstraf van ten minste één jaar geldt;
 - b) er zijn gegronde redenen om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land een ernstig strafbaar feit, onder meer een terroristisch misdrijf, heeft gepleegd of er zijn duidelijke aanwijzingen dat hij overweegt een dergelijk feit te plegen op het grondgebied van een lidstaat, of
 - c) een onderdaan van een derde land heeft het Unierecht of het nationale recht inzake binnenkomst in en verblijf op het grondgebied van de lidstaten omzeild of gepoogd deze te omzeilen.
3. De signalerende lidstaat zorgt ervoor dat de signalering in SIS van kracht wordt zodra de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten, of zo spoedig mogelijk indien de signalerende lidstaat over duidelijke aanwijzingen beschikt dat dit het geval is, teneinde die onderdaan van een derde land te beletten opnieuw binnen te komen.
4. Personen ten aanzien van wie een in lid 1 bedoelde beslissing tot weigering van toegang en verblijf is genomen, kunnen tegen die beslissing in beroep gaan. Dergelijk beroep wordt ingesteld overeenkomstig het Unierecht en nationaal recht, die moeten voorzien in een doeltreffende voorziening voor de rechter.

Bezwaargronden

Inleiding

De signalering in 27 Schengenlanden en in landen die de SIS-signaleringen overnemen waaronder de Verenigde Staten, Roemenië, Bulgarije, en Cyprus betekent dat cliënt feitelijk zeer beperkte mogelijkheden heeft om het Verenigd Koninkrijk te verlaten.

De minister poogt in het besluit middels *Hineininterpretierung* een discretionaire bevoegdheid te creëren waarbij personen met opvattingen die ingaan tegen het officiële narratief uit de gehele Schengenzone te weren. Hiermee onderdrukt de minister afwijkende denkbepelden en meningen hetgeen kenmerkend is voor

overheidsextremisme. Paradoxaal genoeg ondersteunt dit besluit de denkbbeelden van cliënt.

Zoals in de bezwaargronden hierna toegelicht, is deze discretionaire bevoegdheid, zelfs bij de ruimst mogelijke interpretatie, niet uit de wet noch uit artikel 24 Schengen Uitvoeringsovereenkomst (SUV) af te leiden. De signalering is daarmee evident onrechtmatig en een schending van het legaliteitsbeginsel.

Artikel 24 Schengen Verordening

Ingevolge de redactie van deze bepaling ten tijde van het eerste besluit van 3 november 2022 mag een vreemdeling volgens de eerdere uitspraak van de rechtbank in deze zaak geweerd worden als deze een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het tweede lid gaf twee voorbeelden wanneer daarvan *in het bijzonder* sprake is, te weten:

- a. een vreemdeling die is veroordeeld voor een strafbaar feit waarvoor een gevangenisstraf van ten minste een jaar opgelegd kan worden en*
- b. er zijn gegronde redenen om te geloven dat een vreemdeling ernstige strafbare feiten heeft begaan, waaronder de strafbare feiten die in artikel 71 SUO zijn opgenomen, of er zijn ernstige vermoedens dat een vreemdeling de bedoeling heeft om zulke feiten op het grondgebied van een overeenkomstsluitende partij te plegen.*

Deze opsomming was niet-limitatief, getuige de woorden “in het bijzonder” die aan de opsomming voorafgaan en biedt daarmee enige ruimte voor interpretatie. De rechtbank oordeelt voorts dat ook “potentiële bedreigingen van de openbare orde” kunnen worden meegewogen bij de vaststelling of een derdelander een bedreiging vormt van de openbare orde.

De rechtbank deed haar uitspraak op basis van de op dat moment in artikel 24 SIS II opgenomen criteria terwijl korte tijd later op 7 maart 2023 een gewijzigde tekst in werking zou treden.

In de gewijzigde verordening van 7 maart 2023 is de formulering in artikel 24 "Dit is in het bijzonder het geval" vervangen door de woorden "genoemde situaties doen zich voor wanneer".

Voorwaarden voor de invoering van signaleringen met het oog op weigering van toegang en verblijf

1. De lidstaten voeren een signalering in met het oog op weigering van toegang en verblijf indien aan een van de volgende voorwaarden is voldaan:
 - a) de lidstaat is tot de slotsom gekomen dat op basis van een individuele evaluatie, waarbij de persoonlijke omstandigheden van de betrokken onderdaan van een derde land en de gevolgen van een weigering van toegang en verblijf zijn geëvalueerd, de aanwezigheid van die onderdaan van een derde land op zijn grondgebied een bedreiging vormt voor de openbare orde of veiligheid of de nationale veiligheid, en de lidstaat heeft dientengevolge een administratieve of gerechtelijke beslissing tot weigering van toegang en verblijf genomen en heeft daartoe overeenkomstig zijn nationaal recht een nationale signalering met het oog op weigering van toegang en verblijf ingevoerd, of
 - b) de lidstaat heeft overeenkomstig procedures met inachtneming van Richtlijn 2008/115/EG een inreisverbod ten aanzien van een onderdaan van een derde land uitgevaardigd.
2. De in lid 1, onder a), genoemde situaties doen zich voor wanneer:
 - a) een onderdaan van een derde land in een lidstaat veroordeeld is voor een strafbaar feit waarvoor een vrijheidsstraf van ten minste één jaar geldt;
 - b) er zijn gegronde redenen om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land een ernstig strafbaar feit, onder meer een terroristisch misdrijf, heeft gepleegd of er zijn duidelijke aanwijzingen dat hij overweegt een dergelijk feit te plegen op het grondgebied van een lidstaat, of
 - c) een onderdaan van een derde land heeft het Unierecht of het nationale recht inzake binnenkomst in en verblijf op het grondgebied van de lidstaten omzeild of gepoogd deze te omzeilen.
3. De signalerende lidstaat zorgt ervoor dat de signalering in SIS van kracht wordt zodra de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten, of zo spoedig mogelijk indien de signalerende lidstaat over duidelijke aanwijzingen beschikt dat dit het geval is, teneinde die onderdaan van een derde land te beletten opnieuw binnen te komen.
4. Personen ten aanzien van wie een in lid 1 bedoelde beslissing tot weigering van toegang en verblijf is genomen, kunnen tegen die beslissing in beroep gaan. Dergelijk beroep wordt ingesteld overeenkomstig het Unierecht en nationaal recht, die moeten voorzien in een doeltreffende voorziening voor de rechter.

Hoewel cliënt betwist dat onder de vorige redactie van het artikel ruimte bestond voor discretionaire toepassing, door het schrappen van de woorden "onder andere" wordt de opsomming zonder verdere discussieruimte een limitatieve lijst van situaties waarin signalering toegestaan is. Dit betekent dat signalering alleen mogelijk is in de expliciet genoemde gevallen, *ongeacht* of er andere redenen zouden zijn die mogelijk verband houden met openbare orde of nationale veiligheid.

De gewijzigde tekst biedt dus **geen** interpretatieruimte voor de beoordeling of er sprake is van "een bedreiging van de openbare orde of veiligheid of nationale veiligheid". **Alleen** in de gevallen als bedoeld in sub a en b, mag een persoon designaleerd worden vanwege een gevaar voor de openbare orde of veiligheid.

De bevoegdheid kan dus alleen toegepast worden als de ingezetene van een derde land in een lidstaat veroordeeld is voor een strafbaar feit waarop een vrijheidsstraf van ten minste een jaar geldt en/of er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat dat deze ernstige misdrijven heeft gepleegd of voornemens is dit te doen.

De minister bevestigt in het verweerschrift dat tegen Icke **geen** strafrechtelijk onderzoek loopt en er evenmin sprake is van een strafrechtelijke veroordeling.

Daarmee voldoet de signalering **niet** aan de in artikel 24 SUO III genoemde criteria en is deze dus onrechtmatig. De tekst geeft geen ruimte voor een andere uitleg.

Argumentatie minister

De minister voert hiertegen aan dat de tekstuele wijziging niet betekent dat daarmee zijn beoordelingsruimte ten opzichte van de vorige redactie ingeperkt zou zijn. De minister meent dat lidstaten ook onder het regime van Verordening 2018/1861 deze discretionaire bevoegdheid hebben wanneer er concrete aanwijzingen zijn dat een persoon een gevaar vormt voor de openbare orde of een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid. Zou een signalering alleen mogelijk zijn in de in lid 2 genoemde situaties, dan zou artikel 24, lid 1 onder a iedere zelfstandige betekenis verliezen en van nuttig effect ontdaan worden.

Met andere woorden, de minister meent dat hij personen moet kunnen signaleren die hij als een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid beschouwt. Een onnavolgbare en onhoudbare argumentatie waarin bij gebreke aan nadere concretisering elke persoon naar goedgevoelen gesignaleerd zou kunnen worden.

De uitleg van de minister impliceert bovendien dat tekstuele wijzigingen in wetteksten geen doel of betekenis hebben, kennelijk spontaan gebeuren en zonder toelichting genegeerd kunnen worden. Dat is vanzelfsprekend niet het geval. De meest aannemelijk verklaring is dat lid 2 nooit bedoeld was om ruimte te laten voor andere dan daar genoemde gevallen. Sterker, het tweede lid zou van elke betekenis ontdaan worden indien naast de genoemde gevallen ook elke in andere situaties signalering toegelaten zou zijn.

Artikel 24 eerste lid verliest bovendien in een juiste lezing niet aan zelfstandige betekenis, integendeel het is onlosmakelijk verbonden aan het tweede lid.

Het eerste lid specificceert in welke situaties lidstaten de bevoegdheid hebben om personen te signaleren met het oog op weigering van toegang en verblijf. Het tweede lid preciseert wanneer deze situaties zich kunnen voordoen.

Met andere woorden, een lidstaat mag (sub a) op basis van een individuele evaluatie personen signaleren als deze een bedreiging vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid. Lid 2 specificeert dat deze situaties zich uitsluitend voordoen als aan een van de genoemde criteria is voldaan.

Het tweede lid wijst dus duidelijk terug naar het voorgaande lid. Daarmee is elke interpretatie waarin deze bepalingen los van elkaar gelezen kunnen worden per definitie onhoudbaar. *A fortiori*, wanneer aan beide leden zelfstandige betekenis toegedicht zou worden, is er geen afbakening aan de toepassing van deze ingrijpende bevoegdheid. Rekbare normen als openbare orde of nationale veiligheid zouden leiden tot een onbeperkte discretionaire bevoegdheid. Onderhavig dossier illustreert waar dit toe kan leiden.

De enige plausible lezing is dat een persoon op basis van een individuele evaluatie door een lidstaat gesignaleerd mag worden op grond van gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid **als** er naast de feiten en omstandigheden die aanzet gaven tot deze evaluatie er **ook** sprake is van een strafrechtelijke veroordeling of een van de in sub b en c genoemde omstandigheden zich voordoen.

Als een persoon dus niet veroordeeld is, er geen concrete aanwijzingen voorliggen dat deze een strafbaar feit gepleegd heeft of voornemens is te plegen, dan kan deze persoon volgens artikel 24 **niet** beschouwd worden als een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid. En dat is een begrijpelijke stelling, want de vraag is hoe iemand een gevaar kan vormen als deze geen misdrijf heeft gepleegd of voornemens is te plegen.

Een discussie over de wijze waarop de reikwijdte van artikel 24 lid 1 geïnterpreteerd dient te worden is bovendien overbodig: het artikel 67a Vreemdelingenwet 2000 regelt de ongewenstverklaring van vreemdelingen in Nederland.

Deze maatregel kan worden toegepast op vreemdelingen die een ernstig gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid. Het doel van deze bepaling is het beschermen van de samenleving tegen personen die een bedreiging vormen en verwijst naar de in het tweede lid van artikel 24 van de Verordening (EU) 2018/1861 genoemde criteria. Daarvan is dus alleen sprake als voldaan is aan de criteria van artikel 24 lid 2. Het zou merkwaardig zijn om voor cliënt een andere maatstaf te hanteren als voor een ongewenstverklaring op identieke gronden.

De uitspraak van het Verwaltungsgericht Potsdam van 14 mei 2024 met zaaknummer VG 3 L 379/24 in de zaak tegen de signalering van dr. Abu Sita bevestigt deze lezing.

Bijlage 3: uitspraak verwaltungsgericht Potsdam

Nu de minister evenmin als in de zaak Sita stelt dat cliënt veroordeeld is voor enig strafbaar feit of dat er gegronde redenen zouden zijn om aan te nemen dat dat cliënt ernstige misdrijven heeft gepleegd dan wel voornemens is dit te doen, is **niet** voldaan is aan artikel 24 en is de signalering in het SIS onrechtmatig.

Overige argumentatie

Voorts stelt de minister dat de signalering verlengd dient te worden omdat cliënt geen blijk geeft afstand genomen te hebben van zijn gedachtengoed en hij evenmin gestopt is met het verspreiden van complottheorieën. Bovendien zou cliënt in recente uitingen te kennen gegeven hebben naar Nederland te reizen wanneer de signalering opgeheven is.

Clïënt gaat in het kader van deze procedure geen discussie aan over de juistheid van zijn gedachtengoed en zal dus ook niet ingaan op het uitgebreide betoog van de minister waaruit kennelijk moet blijken dat de opvattingen van cliënt een gevaar voor de openbare orde vormen. Nu niet gesteld is dat de uitlatingen van cliënt op enigerlei wijze een strafbaar feit vormen, is de mening van de minister niet relevant voor de beoordeling van deze zaak.

Zoals hierboven betoogd, dient de minister eerst vast te stellen of er voldaan is aan de in lid 2 genoemde criteria alvorens de signalering met rapportages te rechtvaardigen. De *margin of appreciation* ziet uitsluitend op de beoordeling om al dan niet tot signalering over te gaan **nadat** vaststaat dat deze bevoegdheid bestaat.

Het besluit volgt een omgekeerde werkwijze: eerst betoogt de minister op basis van (onjuiste) rapportages (Cliënt geeft al tientallen jaren lezingen zonder dat het ooit tot incidenten kwam) dat cliënt gesignaleerd dient te worden om vervolgens een beroep te doen op een niet bestaande beoordelingsruimte. De voor een signalering cruciale toetsing aan het tweede lid slaat de minister over. Er bestaat dus **geen margin of appreciation** om in strijd met de tekst van het tweede lid naar goedgeunden personen te signaleren.

Een oordeel over de juistheid van het gedachtengoed van cliënt ligt bovendien mijlenver buiten de reikwijdte van enige bevoegdheid van de minister, het voeren van een dergelijke discussie valt buiten de kaders van een democratische rechtsstaat.

De eis dat een persoon eerst maar eens afstand moet doen van een bepaald gedachtengoed is een ontoelaatbare onderdrukking van afwijkende denkbeelden en meningen en is in wetenschappelijke literatuur een typisch kenmerk van *overheidsextremisme*. Deze term verwijst naar situaties waarin een overheid extreme maatregelen gebruikt om haar macht te vestigen en burgerlijke vrijheden, afwijkende meningen of politieke oppositie te onderdrukken.

Clïënt heeft nog steeds de vrijheid elk gedachtengoed te koesteren en uit te dragen die hem goeddunkt zolang dit geen strafbaar feit constitueert zoals bijvoorbeeld opruiing (artikel 131 Sr), verspreiding van opruiende geschriften (artikel 132 Sr) of aanzetten tot haat, discriminatie of geweld (artikel 137c t/m 137e).

Bovendien staat het cliënt vrij om naar Nederland te reizen, dat is inherent aan het opheffen van een inreisverbod. Indien hij eerst moet beloven niet naar Nederland te reizen valt niet in te zien welk belang dan nog bestaat bij het opheffen van de

signalering. Een wettelijke bevoegdheid tot het stellen van dergelijke voorwaardes is eveneens non-existent.

De voorgenomen signalering is dan ook evident onrechtmatig.

Conclusie

Op grond van het voorgaande, is evident dat de signalering in strijd is met de wet is en een schending van de fundamentele vrijheidsrechten van cliënt vormt. Daarnaast is dit een gevaarlijk precedent waarmee personen met afwijkende meningen de vrijheid om te reizen ontzegd kan worden. Ik verzoek u derhalve het besluit te heroverwegen en de signalering uit het SIS II te verwijderen.

Ten slotte verzoek ik u conform artikel 7:15 lid 2 Awb een vergoeding toe te kennen voor de kosten voor beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Hoogachtend,

